అపుత్రస్య

రావూరి భరద్వాజ

పహాడుమాసాల క్రిందట ఆ ఇంట్లో అద్దెకు చేరినపుడు, ఇల్లు వసతిగా ఉంటుందనుకున్నాడే గాని, ఆ ఇంటివారు ఇంత మంచిగా ఉంటారని నారాయణ అనుకోలేదు. ఆ ఊరు బదిలీఅయ్యాక, ఇది మూడోఇల్లు అతను మారడం! కొన్ని కొంపలు తనకు నచ్చలేదు. కొన్ని సుజాతకు నచ్చలేదు. ఇద్దరికీ నచ్చిన ఇళ్ళున్నా యంటే, భరించలేని అద్దెలు. కొద్ది కిరాయిలో ఇళ్లు లేవనికాదు గానీ, అవి ఆఫీసుకు వల్లమాలిన దూరంలో ఉన్నాయి. రానూపోనూ బస్సుచార్జీలు, రిక్షాఖర్చులు కలుపుకొంటె తడిసి మోపెడవుతుంది!

ఏ గంగలో దూకేట్టు?

"లింగులింగుమంటూ ఇద్దరమే ఉంటే, ఏ గదిలో తలదాచుకొన్నా సరిపోతుంది. ఇప్పుడల్లా కాదాయె! అయిదుగురు పిల్లలూ, వచ్చిపోయేవాళ్ళూ-వీళ్ళందరికీ రెండుగదుల కొంప సరిపోతుందా?" అన్నది సుజాత.

"మీ నాన్నగారిని రెండంతస్తుల మేడ కట్టివమనకపోయావా?" అన్నాడు నారాయణ చిరాకుపడుతూ.

"అలా కట్టించే మామగారినే చూసుకోక పోయారా! మా నాన్నగారొచ్చి మిమ్మల్నేమీ ప్రాధేయపడలేదే! కట్నం కూడా పుచ్చుకోకుండా చేసుకొంటామని మీరేగా అన్నారు?" అన్నది సుజాత.

"మరేంచావను! ఇంత మంచి కట్లున్న అమ్మాయి, కట్నంతోసహా రాలేదు గదా!"

శంకరంగా రిల్లు చూసొచ్చాక, నారాయణ ప్రాణం కుదుటబడింది.

"ఇల్లు బాగా ఉందే! ఇంటాయనకూ మనకూ, ఏమీ సంబంధం లేదు. వంటగది, మధ్యహాలూ కాక, రెండు గదులున్నాయి. వెనకాతల పెద్ద పెరడూ, బావి. ముందుగా వసారా, దాన్నానుకొని జాజి పందిరి!" అన్నాడు నారాయణ నవ్వి.

నారాయణ 'జాజిపందిరి' అనేసరికి సుజాతకు నవ్వాగలేదు.

"అద్దెకూడా ఫర్వాలేదు. అదీగాక, ఆఫీసుకు పదినిమిషాలదూరం, స్కూలు కూడా రెండు బజార్ల వతల ఉంది!"

"బయానా ఇవ్వకపోయారా?" అన్నది సుజాత.

"తీసుకోమన్నాను. ఆయన వొప్పుకో లేదు. ఆడవాళ్ళను వచ్చి చూసుకో మన్నాడు. ముందుగా వాళ్ళకు నచ్చడం అవసరమన్నాడు. ఇన్ని సదుపాయా లున్న కొంప, ఇంత తక్కువలో దొర కడం మాటలు కాదు. తరవాత నీ ఇష్టం!" అన్నాడు నారాయణ.

ముందుగా సుజాత కెన్నో అనుమా నాలు తోచిన మాట నిజం! ఇల్లు చూద్దామా అంకంత ఉన్నది. దేనికీ బయ టికిపోవలసిన అవసరము లేదు. ఆఖ రుకు కూరగాయలు కూడా వీధిలోకే వస్తాయి. ఇంత మంచిఇల్లు ఇంతకాలం దాకా, మరొకరికి అద్దె కివ్వకుండా ఉండ డమే చిత్రంగా ఉంది!

"అద్దెకిస్తే గానీ గడవందేమీ లేదు చెల్లెమ్మా! భగవంతు డేదో మాకూ ఇంత తినటానికి ఇచ్చాడు. మీ బావగారైనా ఉద్యోగం చెయ్యాల్సిన అవసర మేమీ లేదు. ఊరికే ఉండడ మెందుకనీ, కాల క్షేపంగానన్నా ఉంటుందనీ, ఆయన ఆఫీ సుకు పోతున్నారుగానీ-"అన్నది జయమ్మ.

వారంరోజులు తిరక్కుండానే సుజా తకూ, జయమ్మకూ మంచి దోస్తీ ఏర్ప డింది. పిల్లలు కూడా ఆవిడకు బాగా మాలిమయ్యారు. స్కూలుకెళ్ళే వేళకు, ఒక్కసారి కూరా, నారా కాకపోతే, జయమ్మే ఇంత వండి పంపించేది! పెద్ద వాడూ, రెండోవాడూ, నాగభూషణం దగ్గర కూచుని చదువుకోడం ప్రారం భించారు. ఒక్కరోజు తోటివాడు వస్తే వచ్చేవాడు, లేకపోతే జయమ్మగారి దగ్గరే పడుకొనేవాడు.

సుజాత వాణ్ని తీసుకురాబోతే, జయమ్మ వొద్దనేది కూడానూ!

నిద్రపోతున్న చంటివెధవను, ఇపుడేం తీసుకుపోతావులేవమ్మ! ఇవ్వాళ నాదగ్గర పడుకొంటాళ్ళే పోనీ!" అనేది జయమ్మ.

"ఓ రాత్రివేళ లేస్తాడేమోనండీ! లేవడమే తడవు రాగమెత్తుకుంటాడు కూడా! అనేది సుజాత.

"ఏడిస్తే తీసుకొచ్చిస్తాను, సరా!"

"జయమ్మ నిజంగా దేవతలాంటి మని షండీ!" అన్నది, సుజాత వొకసారి.

"ఏంకథ?" అన్నాడు నారాయణ.

"పండక్కి గుడ్డలు కావాలని ఉదయం పద్దుముండ మంకుపట్టు పట్టింది. నా దగ్గరా, పాతిక్కూడా లేవాయె! వాటితో యూనిఫారమే కుట్టించినా, పద్దుకు లంగా గుడ్డే తీసుకోనా?" అన్నది సుజాత,

"దానికీ, జయమ్మ దేవత కావడానికీ సంబంధమేమిటో నాకు తెలియకుండా ఉంది!"

"మీదంతా వొకటే తొందరా!" అన్నది సుజాత నవ్వుతూ. "జయమ్మ గారేం చేశారో తెలుసా? నన్ను దొడ్లోకి పిలిచింది. వందరూపాయల కాగితం రొండినించి తీసి నాకిచ్చి, పద్దుకు, పిల్ల లకూ గుడ్డలు కొనమన్నది. మీకూ, వో జత పంచెలు తీసుకోమన్నది. తను రేపో ఎల్లుండో, బజారు వెళుతుందట. తన ఖాతాలో నాకూ ఓ చీర తీసుకొంటా నన్నది. ఈ సంగతి మీతోకూడా చెప్పొ ద్దన్నదండీ!"

"మరి చెప్పావేం?" అన్నాడు నారాయణ.

"రేపు వీటన్నింటినీ చూసి ఎక్కడివని అడిగితే, జవాబుచెప్పలేక నేను సతమతం కావాలి, ఆ సంగతేదో ముందుగానే మీ చెవినేస్తే పీడాపోతుంది!" అన్నది సుజాత.

నారాయణ ఓసారి వసారాలోకి తొంగిచూసి, పెద్దవాళ్ళిద్దరూ నిద్రపోతు న్నారని రూఢి చేసుకొన్నాక సన్నగా నవ్వాడు.

సుజాత ఏమిటన్నట్టుగా చూసింది!

"ఈపూట మరీ చలిగా ఉంది గదుటే! దుప్పటి కప్పుకొన్నా ఆగేటట్టు కనిపించ డంలా! అవునా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

అవునో కాదో సుజాత చెప్పలేదుగానీ, ఆవిడ కిటికీలుకూడా మూసి, నిశ్శబ్దంగా తలుపుకు గడియపెట్టేసింది!

* * *

భార్యను పుట్టింటికి పంపించి వొచ్చే శాక, నారాయణకు మతిపోయినట్ల యింది. నిజానికి ఇప్పుడావిడ పోవలసినంత అర్జంటు పనేమీలేదు. పిల్లలు తాతయ్యను చూడాలంటున్నా రన్నదంటే, అది కేవ లమూ ఓ వంకగానీ, నిజమని తనకే అని పించలేదు.

"ఎండాకాలంసెలవలు ఇవ్వనేఇచ్చారు. స్కూళ్లు పోతాయనుకోడానికిలేదు. ఈ మూడేళ్ళ నించీ నేనుమాత్రం వెడతా నన్నానా? మూరెండో తమ్ముడి పడు గయ్యాక వాణ్ని నేను చూడక నేపోతిని!" అన్నది సుజాత.

ఆవిడకు వత్తాసుగా జయమ్మకూడా వచ్చింది!

"వెళ్ళి రానివ్వండి. అయిన వాళ్ళను చూడాలని మీకున్నట్టే మాకూఉంటుంది. ఎటొచ్చీ మీరు మగవాళ్ళు గనక, బుద్ధి పుట్టినప్పుడు చూసొస్తారు. ఆడపుటకపుట్టి

నందుగ్గాను, మాకా ప్రాప్తం లేకుండా ఉంది !" అన్నది జయమ్మ.

నారాయణ ఏమనడానికీ అవకాశం లేకపోయింది.

అతను ఆఫీసునుండి వస్తూనే హోటల్లో భోజనం చేశాడు.

"అదేమిటీ మీ కోసం వంట చేసుకూచుంటే, మీరెక్కడో తిని రావడం భావ్యంగా లేదండీ !" అన్నాడు నాగభూషణం !

"ఫర్వాలేదులెండి!" అన్నాడు నారాయణ నీళ్ళు నములుతూ.

"ఫర్వా ఉంటుందో లేదో నాకు తెలియదు. మీరు మాత్రం రేపణ్నించీ, హోటలు కెళ్ళడానికిలేదు. మీకా తిండి సరిపడదుటగా! చెల్లెమ్మ అన్ని సంగతులూ చెప్పిందిలెండి ! అసలందువల్లనే ఆవిడ ఇంతకాలంగా పుట్టింటికి వెళ్ళలేదుట కూడానూ." అన్నది జయమ్మ.

నారాయణ వసారాలో కూచుని ఏదో చదువుకొంటున్నాడు. జయమ్మ నిశ్శబ్దంగా లోపలికి వెళ్ళి, పది నిమషాల తర్వాత బయటకొచ్చింది.

"మంచం ప్రక్కనే మంచినీళ్ళ చెంబు పెట్టాను. బల్లమీద తాంబూలం ఉంది... తలుపుకు గడియపెట్టుకొనే పడుకొంటారుగా !...ఏమన్నా అవసరమయితే మొఖమోటపడకండి! పిలిచి అడగండి," అంటూ జయమ్మ రెండడుగులు ముందుకు వేసిందల్లా, మళ్లా వెనక్కొచ్చి, ఏదో రహస్యం చెబుతున్నదానిలా కొద్దిగా ముందుకు వంగింది. "మీ అన్నగారిని అడగడానికి మీకంత సిగ్గయితే, ఆయనకు తెలీకుండా నాతోచెప్పండి! అన్ని విషయాలూ, అందరకూ తెలియడం అంత మంచిదికాదు."

నారాయణ ఏమీ అనలేదు. జయమ్మ వెళ్ళినవేపే నిశ్శబ్దంగాచూస్తూ కూచుండిపోయాడు.

"రాత్రి మీకు సరిగ్గా నిద్రపట్టిఉండదు. అవునా?" అన్నది జయమ్మ ఆ మొర్నాటి ఉదయం అతను స్నానంచేసి రాగానే.

"అదేం లేదే!" అన్నాడు నారాయణ.

"అబద్ధమాడకండి! మీ కళ్ళే చెబుతున్నాయి," అని ఓ క్షణం ఆగి, "అయినా ఒంటరిగా ఉన్నారుగదా! నిద్రెలా పడుతుందిలెండి" అని ముగించింది.

నారాయణ కాస్త పరధ్యానంగా ఉండడం గమనించి, "మరో పావుగంటకల్లా వంట పూర్తవుతుంది. మీ రెప్పుడొచ్చినా సరే!" అన్నది జయమ్మ.

"ఎప్పుడొచ్చినా సరే!" అన్న వాక్యం కాస్త తగ్గుస్థాయిలో అన్నట్లనిపించింది నారాయణకు.

నారాయణకు ఊహాశక్తి లేదనికాదు. ఆ ఒక్క వాక్యాన్ని ఆధారంచేసుకొని, ఎన్నింటినైనా భావన చెయ్యగలడు. కానీ అంతసాహసానికి ఒడిగట్టలేకపోయాడు.

ఆ రాత్రి భోజనాలయ్యాక, నాగభూషణం సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టాడు. జయమ్మ నారాయణకేసి చూసింది.

"రాకూడదూ?" అన్నాడు నాగభూషణం!

"ముందు మీరు వెళ్ళిరండి! బాగా ఉంటే రేపు నేనొక్కదాన్నే చూసొస్తాను." అన్నది జయమ్మ, సాభిప్రాయంగా నారాయణకేసి చూస్తూ.

ఆ సినిమాకు పోవడం, ఆవిడ కిష్టం లేదని నారాయణ గ్రహించాడు.

"ఏమండీ! పోనీ మీరన్నా వస్తారా?" అన్నాడు నాగభూషణం!

"మరిదిగారు సాయంత్రంనుండీ తలనొప్పిగా ఉన్నదంటున్నారు. ఆయన్ని మీరలా మొఖమోట పెట్టకండి! అసలే వాళ్లావిడ,పువ్వోపువ్వోమంటూఆయన్ను చూసుకొంటున్నది. మీరు వెళ్ళిరద్దురూ!"

నాగభూషణం, "వీధి తలుపు తీసే ఉందేవ్" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

జయమ్మ అతనివెంటనే వెళ్ళి, నాగభూషణం వీధిమలుపు తిరిగిందాకా చూసి, తలుపు గడియబెట్టి మరీ వచ్చింది!

"అలా అన్నానని మీ కేమీ కోపం లేదు గదా!" అన్నది జయమ్మ, కుర్చీని అతనికి దగ్గరగా లాక్కుంటూ, "మీరూ వెళ్ళిపోతే, ఒక్కదాన్నే బిక్కుబిక్కుమంటూ కూచోవాలి. అంచాతే మిమ్మల్ని ఉండమన్నాను."

"మీరు వెళ్ళకపోయారా! మిమ్మల్ని చూశాక, మీరూ వెడతారేమో ననుకొన్నాను," అన్నాడు నారాయణ.

"మీ కెందుకలా అనిపించింది?"

ఎందు కనిపించిందో నారాయణ చెప్పగలడు. కానీ చెప్పలేకపోయాడు.

ఓ నిముషంపాటు, అతనేదన్నా చెబుతాడేమో నని చూశాక, సన్నగా నిట్టూర్పు విడిచింది జయమ్మ.

"నేనేమో అనుకొన్నాను గానీ, మీరూ అసాధ్యులేనే!" అని నవ్వింది జయమ్మ. "అసలు సినిమాకనే నేనూ, తల దువ్వుకొని, చీరె మార్చుకొన్నాను. అన్నట్టు చెప్పడం మరిచిపోయాను... నా చీరలింకా రాలేదు. అందుకని బీరువాలోంచి సుజాతచీర తీసికట్టుకొన్నాను. ఇది మీ ఆవిడదే! మీరు కనుక్కొంటారనుకొన్నానే!"

"మా ఆవిడ దనుకోలేదు గానీ–"

జయమ్మ ఆవలించింది!

"రండి. ముందు మీకు పక్క వేసొస్తాను... తలనొప్పిగా ఉండేవాళ్ళు, ఎక్కువసేపు ఆరుబయట కూచోవడం అంత మంచిది కాదు."

జయమ్మ ముందుగా గదిలోకొచ్చింది ఆ తరువాత నారాయణ వచ్చాడు.

—పన్నెండుగంట లప్పుడు, జయమ్మ ఒక్కతే పక్కవాటాలోకి వెళ్ళిపోయింది. నారాయణముసుగుతన్ని పడుకొన్నాడు.

సుజాత పుట్టింటి కెళ్ళిపోయిందన్న కొరతను నారాయణ ఏ విషయంలోనూ అనుభవించలేదు.

"మీ కేమీ ఇబ్బందిలేదుగదా!" అంటుండేవాడు నాగభూషణం అప్పుడపుడు.

"అబ్బే! ఏం లేదండీ!" అనేవాడు నారాయణ, జయమ్మకేసి చూస్తూ.

"ఇవ్వాళ మీ చెల్లెలికి ఉత్తరం రాసిపడేశాను." అన్నాడు నారాయణ ఒకరాత్రి.

జయమ్మ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉన్నదల్లా నారాయణవేపు తిరిగి, సన్నగా నవ్వింది.

"వచ్చేప్పుడు, చలిమిడీ చక్కరాలూ తెస్తుందన్న మాట!"

"అవే ఎందుకూ తీసుకురావడం?" అన్నాడు నారాయణ విస్తుపోయి.

"సూడిదలు తెచ్చేప్పుడు, ఏమున్నా లేకపోయినా, నువ్వులుపోసిన చలిమిడి తప్పకుండా ఉండాలి. బిడ్డా, పాపా లేని దాన్ని నాకే ఇన్ని సంగతులు తెలుసు గదా, మీకు తెలియకపోవడ మేమిటండీ?" అన్నది జయమ్మ, కిటికీ రెక్కలు మూస్తూ.

"ఓ అదా సంగతీ!" అన్నారు నారాయణ, పకపకా నవ్వుతూ. "ఇక మా కా బెడద లేకుండా ఒదిలించుకొన్నాను... మా కోటిగాడు పుట్టినప్పుడు ఆవిణ్ని ఆపరేట్ చేయించుకోమన్నాను. భయపడింది. పోనీగదాని, నేనే ఆ పని చేయించుకొన్నాను."

జయమ్మ ముఖంనిండా చెమటలు కమ్మడానికి కారణమేమిటో నారాయణకు బోధపడలేదు.